

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **V. P., narozený XXX**, st. přísl. Ukrajina
bytem N. K. P.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Nespalou
sídlem Vyšehradská 21, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, P.O. BOX 21, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 8. 2017, č. j. MV-74890-3/SO-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3000 Kč zaplacený z podané žaloby. Tato částka bude žalobci vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce JUDr. Marka Nespaly, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a podaná žaloba

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22. 8. 2017 označeného v záhlaví tohoto usnesení, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy ze dne 30. 3. 2017, č. j. VS-2630/835.3/2-2016.
2. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstva byla zamítnuta žádost žalobce o udělení státního občanství České republiky ze dne 11. 5. 2016 podaná podle § 17 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, v níž žalobce současně požádal o prominutí splnění podmínky nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti. Správní orgán 1. stupně podle § 13 odst. 2 zákona o státním občanství žádosti žalobce nevyhověl na základě stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky (dále jen „bezpečnostní sbor“), že žalobce ohrožuje bezpečnost státu. Z tohoto důvodu správní orgán již v souladu s ust. § 51 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správního řádu neprováděl další dokazování za účelem ověření integrace žalobce do společnosti v České republice a splnění ostatních zákonných podmínek stanovených v § 14 zákona o státním občanství České republiky, nezbytných pro udělení státního občanství České republiky.

3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž namítal porušení svých procesních práv seznámit se s podklady pro rozhodnutí, obsahující utajované informace bezpečnostních sborů. O rozkladu žalobce rozhodl žalovaný ministr napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný ministr se v odůvodnění svého rozhodnutí na základě stanovisek a informací bezpečnostních sborů ztotožnil se závěrem správního orgánu 1. stupně, že žalobce představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku a v postupu správního orgánu 1. stupně neshledal vady řízení ve využití utajovaných informací a v neumožnění žalobci se s těmito podklady seznámit. Protože stanoviska bezpečnostních sborů podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky jsou nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství České republiky a v dané věci tato stanoviska představovala závažnou překážku pro kladné vyřízení žádosti dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ministr vnitra neshledal nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávný postup správního orgánu 1. stupně a nevypořádání svých námitek uplatněných v odvolání. Vytýkal, že postupem správního orgánu 1. stupně i odvolacího správního orgánu bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod, jakož i čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Toto porušení žalobce spatřoval v tom, že mu nebylo umožněno se seznámit s podklady rozhodnutí, jimiž byly utajované informace zpravodajských služeb týkající se jeho osoby a neměl možnost předložit důkazy k jejich vyvrácení. Ačkoli správní orgány v napadených rozhodnutích uzavřely, že žalobce představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku, vytýkal, že není zřejmé, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěly, když pouze formálně odkazují na stanoviska Policie ČR a zpravodajských služeb. Žalovaný ministr takový postup podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu aproboval, přestože takový postup je v hrubém rozporu s právem žalobce, aby jeho žádost byla řádně po skutkové a právní stránce posouzena a aby bylo rozhodnuto na základě správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce považoval napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně za nepřezkoumatelné a nezákonné, porušující jeho právo žalobce na řádnou a správnou správu a právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod, jakož i čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod. Žalobce má za to, že splňuje veškeré zákonné podklady pro udělení státního občanství České republiky.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě považuje předmětnou žalobu za nedůvodnou, především proto, že napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobce zkrácen na svých hmotných ani procesních právech, tudíž nejsou naplněny předpoklady ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Žalobu považuje také za nepřipustnou dle ust. § 68 písm. e) s.ř.s., neboť se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí, jehož přezkoumání je ve smyslu § 68 písm. e) s.ř.s. vyloučeno zákonem č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, který v ustanovení § 26 výslovně stanoví, že rozhodnutí o žádosti o udělení státního občanství České republiky dle ust. § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je vyloučeno z přezkoumání soudem. V daném případě právě na základě stanovisek bezpečnostního sboru vyšlo najevo, že žalobce ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty. Žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ČR pod sp. zn. Pl. ÚS 5/16 ze dne 11. 10. 2016, v němž Ústavní soud posuzoval ústavní konformitu ust. § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky a dospěl k závěru, že uvedená právní úprava sleduje legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu a k dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se alespoň obecně uvede to, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.
8. Z uvedených důvodů s odkazem na ust. § 70 písm. f) s.ř.s. žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu odmítl jako nepřipustnou, resp. ji zamítl pro nedůvodnost.

V. Posouzení projednatelnosti žaloby

9. Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonné podmínky pro to, aby napadené rozhodnutí mohlo být soudem věcně přezkoumáno, a zda je žaloba přípustná. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není podle 68 písm. e) s. ř. s. přípustná tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle s. ř. s. nebo zvláštního zákona.
10. Podle § 70 písm. f) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon.
11. V dané věci je zvláštním zákonem zákon č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, podle jehož ustanovení § 26 rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 je vyloučeno z přezkoumání soudem.
12. V této věci byla žádost žalobce o udělení státního občanství České republiky zamítnuta podle § 13 odst. 2 zákona č. 186/2013 Sb., které stanoví, že státní občanství České republiky nelze udělit žadateli, který ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty. Tento důvod neudělení státního občanství správní orgány shledaly v důsledku postupu podle § 22 odst. 3 cit. zákona, podle něhož platí, že k žádosti o udělení státního občanství České republiky, kterou podal žadatel starší 15 let, si ministerstvo vyžádá stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky; tato stanoviska se nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. V případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění

rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

13. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že ust. § 26 zákona o státním občanství České republiky vylučuje prostřednictvím odkazu na ust. § 22 odst. 3 cit. zákona z přezkumu rozhodnutí, kterými byla zamítnuta žádost o udělení státního občanství z důvodů spojených s bezpečností státu na základě stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky, jejichž obsahem je utajovaná informace, podle které žadatel ohrožuje *žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho srochovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty.*
14. Otázkou ústavnosti ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství se zabýval Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/16 ze dne 11. 10. 2016, v němž zamítl návrh na zrušení tohoto ustanovení a potvrdil ústavnost postupu, dle kterého konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu nebo třetích osob.
15. Otázkou ústavnosti ustanovení § 26 zákona o státním občanství České republiky o vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství se z důvodu ohrožení bezpečnosti státu nebo třetích osob následně zabýval Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 39/17 ze dne 2. 7. 2019, v němž neshledal rozpor uvedeného ustanovení s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, tedy s právem jednotlivce na spravedlivý proces. Ústavní soud uvedl, že *„zákaz výluky ze soudního přezkumu podle čl. 36 odst. 2 Listiny se vztahuje pouze na případy, ve kterých nejen že musí jít o konkrétní základní právo, ale současně se musí rozhodnutí orgánu veřejné správy takového konkrétního základního práva skutečně týkat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 9/14). V této souvislosti Ústavní soud poukázal na nálezy ze dne 24. 4. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 23/11, kterým byl odmítnut návrh na zrušení výluky soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení víza. Ústavní soud uvedl, že důsledkem neudělení státního občanství je až druhotné dotčení, neboť základních práv ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny se rozhodnutí o zamítnutí žádosti o státní občanství netýká.*
16. Uvedené závěry Ústavního soudu ohledně ústavnosti odůvodnění rozhodnutí provázaného s ust. § 22 odst. 6 zákona a ohledně výluky ze soudního přezkumu dle § 26 zákona převzal a aplikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 2 As 174/2017 z hlediska ústavní konformity kompetenční výluky podle § 26 zákona o státním občanství České republiky, když citoval závěry Ústavního soudu o legitimitě vyloučení ze soudního přezkumu právě těch rozhodnutí, kterými byla zamítnuta žádost o udělení státního občanství z důvodu utajované informace o ohrožení bezpečnosti státu, kdy toto Ústavní soud nepovažoval za projev svévole zákonodárce a ust. § 26 cit. zákona za rozporné s principem demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy. Nejvyšší správní soud tak v obdobném případě neshledal nezákonným rozhodnutí soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z důvodu kompetenční výluky.
17. Napadené rozhodnutí ministra vnitra je tedy podle § 26 zákona o státním občanství vyloučeno ze soudního přezkumu, podle § 68 písm. e) s.ř.s., a proto je žaloba proti němu nepřipustná.
18. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný. Městský soud proto postupoval podle výše uvedených ustanovení a žalobu jako nepřipustnou odmítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.
20. O vrácení soudního poplatku rozhodl soud v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů., podle kterého platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. V souladu s citovaným ustanovením tak soud rozhodl, že se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu